

която е нашата външна съседка, живота е може би изчезналъ вече, докато на Венера — следващата от насъ планета къмъ слънцето — се предполага, че той не се е още появилъ или е едва въ своя зачатъкъ. Имайки предъ видъ това предположение, хората на бъдащитъ междупланетни летения би трѣбвало да се стремятъ по-скоро къмъ Венера, отколкото къмъ Марсъ, който вѣроятно е вече мъртавъ.

По придвижването на слънчевитъ петна, което се забелязва при наблюденията, се идва до заключението, че слънцето има едно бавно въртеливо движение около една своя ось.

Най-напредъ това въртеливо движение е било открито отъ астронома Джонъ — синъ на великия Давидъ Фабрициусъ—още въ 1611 година. Той го открилъ по това именно премѣстване на слънчевитъ петна.

Петно появило се на слънчевия дискъ, ако се задържи достатъчно дълго време, за да позволи да го наблюдаваме, отначало ще се закрие задъ него, за да се появи и застане въ сжщото положение едва следъ 27 дена. Като се направи и едно допущение за придвижването на земята по своята орбита около него въ сжщия този периодъ, ще намѣримъ, че слънцето прави едно пълно завъртане около своята ось кръгло за 25 дена и 7 часа. При това, много ясно е наблюдавано, че петната, намиращи се върху и близко около слънчевия Екваторъ, се движатъ много по-бързо, отколкото тѣзи, които сж отдалечени отъ него. Това пъкъ идва да покаже, че слънчевата маса е още огнетечна. Петна по-отдалечени отъ 30" на дветъ страни на Екватора не сж били никога наблюдавани. Най-отдалеченитъ отъ Екватора петна правятъ своята обиколка за 26.5 дена.

При наблюдение на слънцето се употребяватъ не-